

Dichtbij ver weg

Ver van mijn hart hoewel je dichtbij me bent
we delen dezelfde ruimte
maar je hart blijft verankerd in de haven van vergetelheid
er zijn alleen ruïnes van het fort dat je hart was
in jouw blik zie ik de loopgraven van de pijn
en in je woorden de bitterheid van de leegte die je ziel gevangen houdt.

Ik breid mijn helpende en steunende hand uit
maar vanuit je loopgraven kun je alleen zien dat handen wapens vatten
andere handen, handen die er als de mijne uit zien, die gruweldaden in die haven van vergetelheid pleegden.

Ik spreek zachtjes tegen je oor
hoe ik zou willen dat alles vergeten zou worden
maar een voor het leven veroordeelde gevangene kan alleen haat en bitterheid uiten.

Ik kijk je met tederheid aan
want in die koude en verloren ogen in de verte
kan ik nog steeds dat kind zien dat omringd door liefde was, in de bossen van onschuld speelde en vol van
moedige woorden sprak.

Ik hoop dat de wreedheid van de gebeurtenissen niet de dolk wordt die mijn liefdesdeken scheurt.

Ik hoop dat de strenge winter van het verleden niet alle zaden van de liefde heeft beschadigd, zodat ze deze
lente in je hart zullen ontkiemen.

Ik hoop dat ik je op een dag dichterbij me kan brengen
En dat je ver weg van je loopgraven en je ruïnes wil blijven.

Dat je graag uit de haven van vergetelheid in je schip vol van hoop door de wijde zee van het leven gaat varen
ver weg van de haat.

Dichtbij me, mijn lieve kind.